

## FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

JULIANE KOKOTT

fremSAT den 15. februar 2007<sup>1</sup>

### I — Indledning

1. Nærværende appelsag giver anledning til at behandle et problem vedrørende søgsmålsinteresse samt om, hvorvidt det er uforlødent at træffe afgørelse for så vidt angår sager anlagt til prøvelse af retsakter vedtaget af fællesskabsinstitutioner.

2. Baggrunden for sagen er en uenighed mellem en EF-tjenestemand, Jacques Wunenburger (herefter »appellanten«), og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (herefter »Kommissionen«) vedrørende besættelse af en stilling som direktør i Kommissionens Samarbejds kontor »EuropeAid«<sup>2</sup>.

3. Ved dom af 5. juli 2005 (herefter »den appellerede dom«)<sup>3</sup> frifandt Retten i Første Instans Kommissionen, idet den fastslog, at søgsmålet var ugrundet. Appellanten havde nedlagt påstand om annullation af i alt tre afgørelser, som Kommissionen havde truffet: for det første afslaget på appellants ansøgning om den pågældende direktørstilling, for det andet udnævnelsen af medansøgeren, Amir Naqvi, til stillingen og endelig afslag på appellants klage.

4. Ifølge appelskriftet, der er indgået til Domstolen den 23. september 2005, nedlægger appellanten fortsat påstand om annullation af disse tre afgørelser. Kommissionen har iværksat en kontraappel, hvorunder den gør gældende, at Retten i Første Instans burde have fastslået, at det var uforlødent at træffe afgørelse, idet den omhandlede direktørstilling var blevet opslået på ny, allerede inden den appellerede dom blev afsagt.

5. I betragtning af kontraappellen skal jeg undersøge, under hvilke omstændigheder

<sup>1</sup> — Originalsprog: tysk.

<sup>2</sup> — EuropeAid blev i henhold til Kommissionens beslutning etableret den 1.1.2001 som led i reformen af forvaltningen af bistand til tredjelande. Kontoret har ansvar for de instrumenter, som Kommissionen kan anvende i forbindelse med bistand til tredjelande (udviklingsbistand), der finansieres såvel over Det Europæiske Fællesskabs budget som af Den Europæiske Udviklingsfond.

<sup>3</sup> — Dom af 5.7.2005, sag T-370/03, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 189, og II, s. 853.

der i sager som den foreliggende overhovedet kan antages fortsat at bestå en retlig interesse for tjenestemanden i et søgsmål. Dette spørgsmål er af principiel betydning for Fællesskabets retsinstitutters praksis såvel i tvister vedrørende tjenestemænd som mere generelt.

»Afrika, Vestindien, Stillehavsområdet«). I det omtvistede tidsrum blev der afholdt i alt to udvælgelsesprocedurer til denne stilling, der i det for denne sag relevante omfang kan sammenfattes som følger:

### *Første udvælgelsesprocedure*

## **II — Retsforskrifter**

6. De relevante bestemmelser for nærværende sag er vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber<sup>4</sup> (herefter »tjenestemandsvedtægten«) i den affattelse, der var gældende indtil den 1. maj 2004, navnlig vedtægtens artikel 7, 25, 29, 90 og 91. De anførte bestemmelsers ordlyd skal jeg ikke gengive her.

8. Den første af de to udvælgelsesprocedurer blev iværksat ved et internt stillingsopslag i Kommissionen<sup>5</sup>, der blev offentliggjort den 19. september 2002. Appellanten, der var tjenestemand i lønklasse A3, var på daværende tidspunkt ansat i generaldirektoratet »Eksterne Forbindelser« som chef for Kommissionens delegation i Kroatien. Ved skrivelse af 27. september 2002 indgav han ansøgning til den opslåede stilling.

## **III — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger ved Retten**

7. Sagens parter er uenige om besættelse af en stilling som direktør i den tidligere lønklasse A2 i EuropeAid (direktorat C

9. Efter at generaldirektøren for EuropeAid — til dels telefonisk — havde haft en ansættelsessamtale med hver af de i alt ti ansøgere, sendte han den 18. november 2002 et notat til generaldirektoratet »Personale og Administration«, hvori han inddelte ansøgerne i to grupper. Den første gruppe omfattede de seks ansøgere, som generaldirektøren fandt egnede til at varetage den pågældende opgave. Den anden gruppe omfattede de øvrige fire ansøgere, herunder appellanten, som efter hans opfattelse ikke

4 — Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, der trådte i kraft den 5.3.1968, som fastsat i artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29.2.1968 (EFT 1968 I, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 1473/72 af 30.6.1972 (EFT 1972 (III), s. 672).

5 — Meddelelse om ledig stilling KOM/138/02.

besad alle de kundskaber og kvalifikationer, som var nødvendige for den stilling, som skulle besættes.

sionen den 11. marts 2004 havde besluttet, at Amir Naqvi skulle fritages fra tjenesten i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 50 med virkning fra den 1. april 2004, og at stillingen skulle genopslås<sup>6</sup>.

10. Derefter udfærdigede Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser (»Comité consultatif des nominations«, herefter »CCN«) en liste over seks ansøgere, der skulle indkaldes til yderligere samtale, hvilke personer var sammenfaldende med den første gruppe af ansøgere, som generaldirektøren for EuropeAid havde anbefalet. Appellanten blev følgelig ikke indkaldt.

13. Derefter fremsatte Kommissionen ved særskilt processkrift af 15. marts 2004, indgået til Retten den 16. marts 2004, begæring om, at det var uforment at træffe afgørelse i den sag, der verserede vedrørende den første udvælgelsesprocedure.

11. Den 8. januar 2003 udnævntes Amir Naqvi, der foruden appellanten var ansøger, til den omtvistede stilling. Ved skrivelse af 11. marts 2003 fik appellanten meddelelse om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet. Den 2. april 2003 indgav appellanten en klage i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, over udnævnelsen af Amir Naqvi. Efter at Kommissionen den 14. juli 2003 havde afslået klagen, anlagde han den 5. november 2003 et annullationssøgsmål ved Retten i Første Instans (herefter »Retten«).

14. I maj 2004 indgav appellanten ansøgning til den stilling, der nu var opslået for anden gang. Ved skrivelse af 2. september 2004 fik han imidlertid meddelelse om, at hans ansøgning ikke var med i slutrunden. Appellanten tog ikke retlige skridt i denne anledning.

#### *Anden udvælgelsesprocedure*

12. Den anden udvælgelsesprocedure vedrørende den omhandlede direktørstilling ved EuropeAid blev iværksat, efter at Kommis-

15. I marts 2005 besluttede Kommissionen at reorganisere EuropeAid. Antallet af direktørstillinger blev reduceret fra otte til syv. Direktørstillingen i direktorat C, som fortsat var ledig, blev ved forflyttelse besat med en anden direktør, hvorefter den anden udvælgelsesprocedure blev indstillet.

6 — Meddelelse om ledig stilling KOM/142/04 af 28.5.2004.

#### IV — Den appellerede dom

16. Retten fastslog for det første i den appellerede dom, at det i modsætning til Kommissionens opfattelse ikke var ufornuddent at træffe afgørelse i sagen, men at appellantens derimod fortsat havde en retlig interesse<sup>7</sup>. Retten frifandt Kommissionen i realiteten, idet den fandt, at annullations-søgsmålet var ugrundet.

17. Det første anbringende, der i det væsentlige var baseret på en tilsidesættelse af begrundelseskravet i henhold til tjenstemandsvedtægts artikel 25, stk. 2, andet punktum, blev forkastet, idet Kommissionens klageafgørelse var tilstrækkeligt begrundet<sup>8</sup>.

18. Med andet anbringende gjorde appellantens navnlig gældende, at tjenstemandsvedtægts artikel 7, artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45, stk. 1, var blevet tilsidesat<sup>9</sup>, samt at udnævnelsen af medansøgeren, Amir Naqvi, udgjorde en retlig fejl. Retten forkastede ligeledes dette anbringende, da

ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn ved besættelsen af ledige stillinger, og Amir Naqvi reelt opfyldte samtlige betingelser i stillingsopslaget<sup>10</sup>.

#### V — Appellen

19. Under den af appellantens iværksatte appel gøres der to anbringender gældende.

— Med sit første anbringende anfægter appellantens nærmere bestemt, at Retten forkastede det første anbringende under sagens behandling i første instans. Retten begik herved en retlig fejl og fordrejede sagens faktiske omstændigheder. Dommen er endvidere i denne henseende selvmodsigende og utilstrækkeligt begrundet.

— Med sit andet anbringende anfægter appellantens, at Retten forkastede det andet anbringende i første instans. Herved er der ligeledes tale om en fordrejning af sagens faktiske omstændigheder samt om en retlig fejl.

7 — Præmis 19-21 i den appellerede dom.

8 — Præmis 28-35 i den appellerede dom.

9 — Endvidere blev det gjort gældende, at der var sket tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, ligebehandlingsprincippet samt retten til en karriere.

10 — Præmis 51-83 i den appellerede dom.

20. Kommissionen har iværksat kontraappel, hvorunder den anfægter, at Retten ikke tog dens påstand i henhold til særskilt processkrift af 15. marts 2004 om, at det var uforment at træffe afgørelse, til følge.

21. Appellanten har nærmere bestemt nedlagt følgende påstande:

- 1) Appelsagen antages til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold, ligesom den appellerede dom ophæves.
- 2) Domstolen træffer selv afgørelse i sagen, og følgende afgørelser, som er truffet af Kommissionen, annulleres:
  - ansættelsesmyndighedens afgørelse af 11. marts 2003 om ikke at imødekomme appellants ansøgning
  - ansættelsesmyndighedens afgørelse af 8. januar 2003 om udnævnelse af Amir Naqvi
  - ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. juli 2003 om afslag på appellants klage nr. R/147/03.

3) Kommissionens kontraanke kan ikke antages til realitetsbehandling, og under alle omstændigheder frifindes appellanten.

4) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) Principalt:

- Kommissionens kontraanke antages til realitetsbehandling, Kommissionen gives medhold, og den appellerede dom ophæves, i det omfang Retten ikke tog Kommissionens påstand om, at det var uforment at træffe afgørelse i sagen, til følge.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til gældende ret.

2) Subsidiært:

- Den af appellanten iværksatte appel afvises, eller i hvert fald stadfæstes den appellerede dom.

- Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

ges til realitetsbehandling, idet den appellerede dom ikke går Kommissionen imod. Retten traf nemlig en afgørelse til gunst for Kommissionen, idet institutionen fik medhold under det af appellanten anlagte annul-lationssøgsmål.

## VI — Stillingtagen

23. I denne sag er det nødvendigt først at behandle Kommissionens kontraanke. Hermed rejses der nemlig spørgsmål om, hvorvidt det i mellemtiden er blevet ufor-nødent at træffe afgørelse i sagen som følge af en omstændighed, der er indtrådt efter sagens anlæg. Såfremt dette er tilfældet, er Rettens konstateringer, som anfægtes under den af appellanten iværksatte appelsag vedrørende sagens realitet, ikke længere relevante.

### A — Kommissionens kontraappel

24. Kommissionen har under sin kontraapel nærmere bestemt gjort gældende, at Retten ikke skulle have realitetsbehandlet sagen, men skulle have fastslået, at det var ufor-nødent at træffe afgørelse.

#### 1. Kontraappellens antagelse til realitetsbe-handling

25. Appellanten har gjort gældende, at Kommissionens kontraappel ikke kan anta-

26. I henhold til artikel 56, stk. 2, første punktum, i Domstolens statut kan appel iværksættes af enhver part, som helt eller delvis ikke har fået medhold. Der er således også tale om et klagepunkt i denne bestem-melses forstand, såfremt en part ganske vist har fået medhold ved afgørelsen af sagens realitet, men ikke har fået medhold i en mellemafgørelse vedrørende et formalitets-spørgsmål. Det anerkendes således i rets-praksis, at der er tale om et klagepunkt, og følgelig en appelgrund, såfremt der ved særskilt processkrift i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement fremsættes en formalitetsindsigelse, men Retten finder, at sagen kan antages til realitetsbehandling og således ikke tager formalitetsindsigelsen til følge<sup>11</sup>. Domstolen har derimod afvist, at der er tale om en afgørelse, der går appellanten imod, såfremt Retten blot undlader at tage stilling til formalitetsindsigelsen og frifinder sagsøgte<sup>12</sup>. Det samme er tilfældet, såfremt der ikke for førsteinstansen nedlægges en særskilt afvisningspåstand, men sagsøgte blot i et sædvanligt processkrift, der samtidig

11 — Dom af 26.2.2002, sag C-23/00 P, Rådet mod Boehringer, Sml. I, s. 1873, præmis 50, og af 22.2.2005, sag C-141/02 P, Kommissionen mod max.mobil, Sml. I, s. 1283, præmis 50 og 51. Implicit i samme retning jf. tillige dom af 21.1.1999, sag C-73/97 P, Frankrig mod Comafra m.fl., Sml. I, s. 185, navnlig generaladvokat Mischos forslag til afgørelse af 25.6.1998 i denne sag, Sml. I, s. 185, punkt 11 ff.

12 — Dommen i sagen Rådet mod Boehringer, nævnt ovenfor i fodnote 11, præmis 52.

indeholder partens stillingtagen til realiteten, gør gældende, at begæringen ikke bør tages til følge<sup>13</sup>.

27. I denne sag havde Kommissionen ved særskilt processkrift af 15. marts 2004 nedlagt en udtrykkelig påstand om, at det var ufornuddent at træffe afgørelse. Den havde ganske vist ikke herved udtrykkeligt henvist til artikel 114 i Rettens procesreglement. Dette ændrer imidlertid ikke det forhold, at Kommissionen med sin skrivelse nedlagde en selvstændig påstand om sagens formalitet. Til støtte for påstanden blev det gjort gældende, at Amir Naqvi var blevet fritaget fra sin stilling med virkning fra den 1. april 2004, hvorfor appellants interesse i retstvisten var bortfaldet.

28. Retten fastslog imidlertid, at appellanten fortsat havde en retlig interesse og forkastede udtrykkeligt Kommissionens påstand<sup>14</sup>. Kommissionen fik således ikke medhold i en mellemafgørelse, som blev truffet i første instans, og var derfor berettiget til at iværksætte appel.

29. Spørgsmålet om, hvorvidt appellanten har fortabt sin retlige interesse, mens sagen verserede for førsteinstansen, således at det i mellemtiden er blevet ufornuddent at træffe

afgørelse i tvisten, er i øvrigt et spørgsmål, som Domstolen fuldt ud kan behandle under appelsagen. I henhold til artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut er appelsager begrænset til retsspørgsmål<sup>15</sup>, således at alene Retten har kompetence til at fastslå og bedømme de relevante omstændigheder. Spørgsmålet om retlig interesse samt om, hvorvidt det er ufornuddent at træffe afgørelse i hovedsagen, angår imidlertid den *retlige vurdering* af de faktiske omstændigheder, som Retten har fastlagt. Domstolen har uden videre kompetence til at efterprøve disse under en appelsag<sup>16</sup>.

30. Kontraappellen kan følgelig antages til realitetsbehandling.

2. Spørgsmålet, om kontraappellen skal tages til følge

31. Det skal således efterprøves, om Retten har begået en retlig fejl, da den fastslog, at det ikke var ufornuddent at træffe afgørelse i

13 — I denne retning kendelse af 17.12.1998, sag C-363/98 P(R), Emesa Sugar mod Rådet, Sml. I, s. 8787, præmis 43 ff., afsagt i en sag om foreløbige forholdsregler.

14 — Præmis 19-21 i den appellerede dom.

15 — Jf. dom af 7.1.2004, forenede sager C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 123, præmis 47-49, og domme af 21.9.2006, sag C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Electro-technisch Gebied mod Kommissionen, Sml. I, s. 8725, præmis 69 og 70, og sag C-113/04 P, Technische Unie mod Kommissionen, Sml. I, s. 8831, præmis 82 og 83, med de deri anførte henvisninger.

16 — Dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 51, dommen i sagen FEG mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 69, og i sagen Technische Unie mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 82, med de deri anførte henvisninger.

sagen, således som Kommissionen havde nedlagt påstand om under sagens behandling i første instans. Dette afhænger af, hvorvidt appellants retlige interesse var bortfaldet, inden den appellerede dom blev afsagt.

#### a) Parternes væsentligste argumenter

32. Ifølge Kommissionen har appellanten mistet sin retlige interesse i søgsmålet, efter at Amir Naqvi blev fritaget fra sin stilling, og den anden udvælgelsesprocedure blev iværksat, hvorfor det er uforment at træffe afgørelse i sagen. Appellanten ville nemlig kun med søgsmålet have opnået, at den første udvælgelsesprocedure blev gentaget. I mellemtiden er der imidlertid blevet gennemført yderligere en udvælgelsesprocedure, som appellanten ligeledes ansøgte om at deltage i.

33. En afgørelse af sagen kan heller ikke bibringe appellanten en fremtidig fordel. Det er rent hypotetisk, om han fremtidigt på ny indgiver ansøgning om tilsvarende stillinger. I givet fald kan han indbringe fremtidige afgørelser om udnævnelser for retsinstanterne. Da ansøgerne til de enkelte tjenestemandstillinger er forskellige, er proceduren for besættelse heraf ikke indbyrdes sammenlignelige, hvorfor en dom i denne sag ikke kan have virkninger for fremtidige udnævnelser.

34. Appellanten har hertil anført, at han fortsat har en interesse i sagens afgørelse. For det første må det undgås, at Kommissionen fremtidigt træffer retsstridige afgørelser. For det andet kan afgørelsen om ikke at efterkomme hans ansøgning have negativ indflydelse på hans chancer i forbindelse med ansøgninger til tilsvarende stillinger for fremtiden. Endelig er en dom i den foreliggende sag af betydning for hans eventuelle erstatningskrav.

#### b) Stillingtagen

35. Med kravet om retlig interesse sikres det formelt, at retsinstanterne ikke forelægges rent hypotetiske retsspørgsmål. Retlig interesse er derfor et obligatorisk formalitetskrav, som kan være relevant på forskellige processuelle stadier. Den skal således utvivlsomt foreligge allerede på tidspunktet for sagens anlæg. Den skal derudover fortsat bestå fra sagens anlæg og indtil det tidspunkt, hvor den retslige afgørelse træffes<sup>17</sup>.

17 — Dom af 24.4.2001, sag T-159/98, Torre m.fl. mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 83, og II, s. 395, præmis 30, og af 21.3.2002, sag T-131/99, Shaw og Falla mod Kommissionen, Sml. II, s. 2023, præmis 29, samt kendelse af 17.10.2005, sag T-28/02, First Data m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4119, præmis 35-37.



36. Såfremt den retlige interesse først bortfalder, mens sagen verserer, er der ikke længere grundlag for, at retsinstansen træffer afgørelse i sagen. Imidlertid ville det lige så lidt kunne kræves af appellanten, at han accepterer, at den sag, som oprindeligt var lovligt anlagt, nu kort og godt afvises, og at han skal betale sagens omkostninger<sup>18</sup>. Den eneste korrekte løsning i et sådant tilfælde er imidlertid at fastslå, at det er *ufornødent at træffe afgørelse i sagen*<sup>19</sup>, hvilket dels er udtryk for, at grundlaget for sagen først er bortfaldet *efter* dens anlæg, dels kan forhindre en omkostningsmæssigt belastende afgørelse for appellanten.

37. Spørgsmålet om retlig interesse rejses normalt for Fællesskabets retsinstanser, såfremt en retsakt, der ganske vist formelt fortsat er gældende, anfægtes, uanset at dens oprindelige genstand i mellemtiden er bortfaldet. Det anerkendes i retspraksis, at der også kan bestå en interesse i en retlig efterprøvelse af sådanne retsakter. Dette forudsætter imidlertid, at en annullation af

den anfægtede retsakt fortsat kan have retsvirkninger<sup>20</sup> eller på anden måde kan tilføre parten en fordel<sup>21</sup>.

38. I denne sag er det ubestridt, at appellanten fortsat havde en retlig interesse på tidspunktet for sagens anlæg for Retten. Navnlig kan alene en gennemførelse af de anfægtede afgørelser ikke føre til, at den retlige interesse bortfalder<sup>22</sup>. Retten antog således med rette i præmis 19 i den appellerede dom, at de anfægtede afgørelser tillige medførte virkninger efter det tidspunkt, hvor Amir Naqvi tiltrådte sin stilling.

39. De anfægtede afgørelser er i øvrigt heller ikke på noget tidspunkt formelt blevet ophævet af ansættelsesmyndigheden. Appellanten har således med rette anført, at Amir Naqvis fritagelse fra stillingen efter nærværende sags anlæg på ingen måde kan side-stilles med en annullation af den oprindelige afgørelse om udnævnelse, som er omtvistet i denne sag<sup>23</sup>.

18 — I denne henseende er den den 19.10.1995 afsagte appeldom, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 13, tvetydig, idet Domstolen heri bemærkede, at den, såfremt en part savnede interesse i at rejse eller fortsætte en appelsag, kunne fastslå, »at appellen af denne grund må afvises eller anses for at være uden genstand«. Efter min opfattelse ville Domstolen i realiteten hermed give udtryk for, at appellen skal afvises, såfremt der allerede på tidspunktet for sagens anlæg savnes retlig interesse, mens det må fastslås, at det er uforment at træffe afgørelse i appelsagen, såfremt den retlige interesse først bortfalder på et senere tidspunkt.

19 — Dom af 6.7.1999, forenede sager T-112/96 og T-115/96, Séché mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 115, og II, s. 623, præmis 37, og dommen i sagen Torre m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 17, præmis 31, samt kendelsen i sagen First Data m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 17, præmis 53.

20 — Dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 21, af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antilean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 59, og af 7.6.2006, forenede sager T-213/01 og T-214/01, Österreichische Postsparkasse og Bank für Arbeit und Wirtschaft mod Kommissionen, Sml. II, s. 1601, præmis 53.

21 — Dommen i sagen Rendo m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 18, præmis 13, og dom af 13.7.2000, sag C-174/99 P, Parlamentet mod Richard, Sml. I, s. 6189, præmis 33; i samme retning dom af 24.11.2005, forenede sager C-138/03, C-324/03 og C-431/03, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 10043, præmis 23-25.

22 — Dom af 6.3.1979, sag 92/78, Simmenthal mod Kommissionen, Sml. s. 777, præmis 32, og dommen i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 21.

23 — »Retrait de l'emploi« af en tjenestemand i henhold til tjenestemandsvedtægts artikel 50 er ikke ensbetydende med »retrait de la décision«, hvorved tjenestemanden blev udnævnt.

40. Den foreliggende sag kendetegnes imidlertid af den særlige omstændighed, at der, efter at Amir Naqvi var blevet fritaget fra sin stilling, blev iværksat en yderligere udvælgelsesprocedure til besættelse af den omtvistede stilling. Som følge af denne nye procedure *ophævedes* de afgørelser, som blev truffet under den første udvælgelsesprocedure, og som appellantens på daværende tidspunkt med sit sagsanlæg for Retten gjorde gældende var retsstridige.

41. Dette argument, som Retten var bekendt med<sup>24</sup>, ses der bort fra i den appellerede doms præmis 19, hvori det fastslås, at afgørelsen om ikke at imødekomme appellantens ansøgning under den første udvælgelsesprocedure fortsat har retsvirkninger. Jeg finder, at afgørelsen om udnævnelse af medansøgeren og afgørelsen om ikke at imødekomme appellantens egen ansøgning er udtryk for to sider af samme sag. Begge afgørelser er uadskillelige. Ingen af dem har virkning længere, efter at der blev iværksat en ny udvælgelsesprocedure med henblik på besættelse af den omtvistede stilling, efter at Amir Naqvi var blevet fritaget fra sin stilling. Dermed bortfaldt nødvendigvis også den ligeledes anfægtede klageafgørelse; denne kan nemlig ikke have retsvirkninger, der er mere vidtgående end dem, som følger af ansættelsesmyndighedens oprindelige to afgørelser, som den stadfæster.

42. Alene den omstændighed, at virkningerne af de anfægtede afgørelser er ophørt efter sagens anlæg, medfører ikke en forpligtelse for Retten til at fastslå, at det er ufornuddent at træffe afgørelse i tvisten. Det skal derimod undersøges, om appellantens retlige interesse fortsat består, skønt de anfægtede afgørelser er bortfaldet. Såfremt denne fortsat består, ville det være i strid med *kravet om domstolskontrol* af fællesskabsinstitutionernes handlinger, som er grundlæggende i et retssamfund<sup>25</sup>, at afskære appellantens fra at opnå en realitetsafgørelse i sagen.

43. I henhold til retspraksis kan appellantens retlige interesse for det første fortsat bestå som følge af *risikoen for en gentagelse af fællesskabsinstitutionens (formodede) retsstridige handling*<sup>26</sup>, særligt for det tilfælde, at den kompetente fællesskabsinstitution

25 — Jf. udtrykkeligt dom af 28.9.2004, sag T-310/00, MCI mod Kommissionen, Sml. II, s. 3253, præmis 46 og 61. Dom af 14.10.1999, forenede sager T-191/96 og T-106/97, CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, Sml. II, s. 3181, præmis 63, bygger reelt på en tilsvarende betragtning. Jf. principielt endvidere allerede dom af 31.3.1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet, »AETR«, Sml. 1971, s. 41, org.ref.: Rec. s. 263, præmis 40, hvorefter et søgsmål i henhold til artikel 230 EF »i overensstemmelse med forskrifterne i [artikel 220, stk. 1, EF] tilsigter [...] at retsreglerne værnes ved fortolkningen og anvendelsen af traktaten«, og dom af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339, præmis 23, hvorefter »både Fællesskabets medlemsstater og dets institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med Fællesskabets forfatning, som er traktaten«. Jf. med hensyn til kravet om domstolskontrol i et retsfællesskab den nyere dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 38.

26 — Jf. et nyere eksempel vedrørende fusionskontrol dommen i sagen MCI mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 55 og 63. Jf. endvidere dommen i sagen Simmenthal mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 22, præmis 32, i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 21, dom af 26.4.1988, sag 207/86, Apesco mod Kommissionen, Sml. s. 2151, præmis 16, af 24.9.1996, sag T-182/94, Marx Esser m.fl. mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 411, og II, s. 1197, præmis 41, dommen i sagen CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 63, og i sagen Österreichische Postsparkasse og Bank für Arbeit und Wirtschaft mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 54.

24 — Jf. f.eks. punkt 2 i Kommissionens duplik af 30.6.2004 i sagen for Retten, sag T-370/03.

genoptager sagen i henhold til artikel 233, stk. 1, EF<sup>27</sup>. For det andet kan den retlige interesse fortsat bestå, såfremt der skal træffes afgørelse om eventuelle *erstatningskrav*<sup>28</sup>, som appellanten gør gældende under et annulationssøgsmål. For det tredje kan appellanten i visse tilfælde, navnlig i tjenestemandssager, have en interesse i, at negative erklæringer om personen fjernes, således at den pågældende *rehabiliteres* for fremtiden<sup>29</sup>.

44. Den appellerede dom vedrører alene den første af disse tre situationer, dvs. *risikoen for en gentagelse af ansættelsesmyndighedens (formodede) retsstridige handling*. Retten henviser i dommens præmis 20 til appellan- tens indsigelse om, at karakteren af general- direktøren for EuropeAids deltagelse i udvælgelsesproceduren udgjorde en proce- durefejl<sup>30</sup>. Retten fandt, at det ikke var udelukket, at generaldirektøren under en senere udvælgelsesprocedure med henblik

på besættelse af den omtvistede direktørstil- ling ville have en tilsvarende rolle som under den første udvælgelsesprocedure. På grund- lag af denne gentagelsesrisiko konkluderede Retten, at appellanten fortsat har en retlig interesse.

45. Ved en umiddelbar betragtning kan det ganske vist tale imod en gentagelsesrisiko, at afgørelser om besættelse af tjenestemands- stillinger trods deres rent talmæssige hyp- pighed aldrig så at sige automatisk gentas<sup>31</sup>. Skønt sådanne procedurer er almin- delige inden for fællesskabsinstitutionerne, er ansættelsesmyndighedens afgørelse om udvælgelse imidlertid altid konkret. For det første skal der foretages en samlet vurdering af samtlige ansøgers kvalifikationer i forhold til karakteren af den stilling, der skal besættes. For det andet kan såvel ansøgernes identitet og kvalifikationer som de krav, der stilles til dem, variere betydeligt fra sag til sag. Kommissionen har med rette henvist til, hvilket appellanten også selv erkender, at den anden udvælgelsesprocedure i denne sag ikke var sammenlignelig med den første, da der i hver udvælgelsesprocedure skulle fore- takes en sammenligning af forskellige ansø- gere.

46. Det er imidlertid karakteristisk for den foreliggende sag, at appellanten med sit annulationssøgsmål ikke alene anfægter afgørelsen om udvælgelse *indholdsmæssigt*, men samtidig gør indsigelse mod den

27 — Dommen i sagen Simmenthal mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 22, præmis 32, dom af 5.3.1980, sag 76/79, Koenecke mod Kommissionen, Sml. s. 665, præmis 9, dommen i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommis- sionen, nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 60, i sagen CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 63, i sagen MCI mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 46, og i sagen Österreichische Postsparkasse og Bank für Arbeit und Wirtschaft mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 54.

28 — Dommen i sagen Koenecke mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 27, præmis 9, dom af 31.3.1998, forenede sager C-68/94 og C-30/95, Frankrig m.fl. mod Kommis- sionen, Sml. I, s. 1375, præmis 74, dommen i sagen Parlamentet mod Richard, nævnt ovenfor i fodnote 21, præmis 33 og 34, og dom af 21.3.2002, sag T-131/99, Shaw og Falla mod Kommissionen, Sml. II, s. 2023, præmis 29.

29 — Jf. bl.a. dom af 10.6.1980, sag 155/78, M. mod Kommissionen, Sml. s. 1797, præmis 6.

30 — »la manière dont le directeur général a présélectionné les candidats«.

31 — I denne henseende adskiller den foreliggende sag sig utvivlsomt fra omstændigheder som dem, der f.eks. dannede grundlag for sagen Apesco mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 26.

*procedure*, som førte til afgørelsen. Han har nemlig gjort gældende, at proceduren som sådan var diskriminerende, idet ikke alle ansøgninger blev vurderet med samme intensitet, hvorfor samtlige ansøgere ikke havde været indbyrdes ligestillede i konkurrencen<sup>32</sup>. Da den omtvistede direktørstilling skulle besættes, foretog generaldirektøren for EuropeAid således en forhåndsudvælgelse, som såvel CCN som ansættelsesmyndigheden i afgørende grad forlod sig på, uden selv at foretage en ny, indgående vurdering af *samtlige* ansøgers evner og kvalifikationer, herunder af de ansøgere, som generaldirektøren ikke havde anbefalet.

47. I modsætning til den indholdsmæssige vurdering af de enkelte ansøgninger er selve *forløbet af en udvælgelsesprocedure*, hvorunder den sagligt kompetente generaldirektør foretager en forhåndsudvælgelse, som CCN og ansættelsesmyndigheden i afgørende grad følger, ikke enestående. Denne fremgangsmåde kan til enhver tid gentages, også ved besættelse af andre direktørstillinger. Appellanten anfægtede således hermed ikke alene et konkret problem, men et strukturelt problem. Ud fra en objektiv betragtning ville en afklaring af, om den netop beskrevne udformning af en udvælgelsesprocedure er

lovmedholdelig, fuldt ud være af betydning for appellantens ved hans eventuelle fremtidige ansøgninger om direktørstillinger.

48. Til forskel fra Kommissionen anser jeg det heller ikke for en rent hypotetisk mulighed, at appellantens overhovedet vil ansøge om andre direktørstillinger. Det fremgår nemlig af sagens akter, at appellantens allerede inden den her omtvistede udvælgelsesprocedure havde indgivet ansøgning om en sådan stilling. I øvrigt har han sågar to gange ansøgt om den omtvistede stilling.

49. I overensstemmelse hermed var Rettens antagelse af, at appellantens fortsat havde en retlig interesse på det tidspunkt, hvor den afsagde den appellerede dom, tilstrækkeligt begrundet.

50. Henset til samtlige de anførte betragtninger finder jeg, at Retten ikke begik nogen retlig fejl, da den i præmis 21 i den appellerede dom forkastede Kommissionens påstand om, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse i sagen. I betragtning af appellantens fortsatte retlige interesse var Retten endog forpligtet til at påkende sagen i realiteten.

32 — Jf. herunder gengivelsen af appellantens argumenter i den appellerede doms præmis 37 og 38.

51. Kommissionens kontraappel bør følgelig forkastes.

## B — Appellantens appel

52. Henset til resultatet af Kommissionens kontraappel skal den af appellantens iværksatte appel herefter vurderes.

53. Jeg bemærker for det første, at Domstolen af egen drift kan tage stilling til, om appellantens savner interesse i at rejse eller fortsætte en appelsag<sup>33</sup>.

54. I denne sag er der imidlertid ikke grundlag for at antage, at appellantens retlige interesse<sup>34</sup>, der fortsat bestod på tidspunktet for afsigelsen af den appellerede dom, skulle være bortfaldet efter dommens afsigelse. Risikoen for gentagelse af den procedurefejl ved udvælgelsesproceduren, som appellantens anfægter, består fortsat. Der er ikke fremkommet nye faktiske omstændigheder under sagens behandling for Domstolen, som kan begrunde en ny vurdering af spørgsmålet om retlig interesse. Domstolen skal følgelig træffe afgørelse i den af appellantens iværksatte appelsag.

1. Det første anbringende

55. Appellanten gør med sit første anbringende gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 32 og 33 har fordrejet de faktiske omstændigheder, begået en retlig fejl, samt at domsbegrundelsen er selvmodsigende og utilstrækkelig. Appellanten synes navnlig at lægge til grund, at Retten i betragtning af notatet af 18. november 2002<sup>35</sup> fra generaldirektøren fra EuropeAid skulle have kritiseret ansættelsesmyndighedens afgørelser, idet det heri hævdes, at den udvalgte ansøger, Amir Naqvi, er »den ansøger, der bedst opfylder samtlige betingelser i stillingsopslaget«<sup>36</sup>.

a) Første anbringendes første led: fordrejning af de faktiske omstændigheder

56. Første anbringendes første led indeholder et klagepunkt om, at de faktiske omstændigheder er blevet fordrejet.

57. Appellanten har anført, at Retten lagde urigtige faktiske omstændigheder til grund. Den bortså fra, at det for den omtvistede direktørstilling var nødvendigt at have en

33 — Dommen i sagen Rendo m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 18, præmis 13.

34 — Jf. herom betragtningerne vedrørende kontraappellen, navnlig i punkt 38-51 i nærværende forslag til afgørelse.

35 — Jf. punkt 9 i nærværende forslag til afgørelse.

36 — Fransk: »le candidat qui répondait le mieux à l'ensemble des exigences mentionnées dans l'avis de vacance« (jf. præmis 32 i den appellerede dom).

indgående erfaring i personaleledelse og dokumenterede evner for ledelse, motivation og ledelse af en stor operativgruppe<sup>37</sup>. Dette fremgår af notatet fra generaldirektøren for EuropeAid. Det fremgår endvidere af notatet, at den valgte ansøger, Amir Naqvi, alene havde opnået ét point ud af tre mulige for sin erfaring inden for dette område, medens tre andre ansøgere havde opnået fuldt pointtal. Det hed endvidere i notatet, at Amir Naqvys styrke snarere bestod i »sagsbehandling samt reflekterende og analytisk arbejde« end i »omstrukturering og ledelse af en stor operationel gruppe«.

58. Ifølge fast retspraksis kræves det, at en påstået fordrejning af de faktiske omstændigheder skal fremgå på åbenbar vis af de sagsakter, som forelå for Retten, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne<sup>38</sup>. Efter en gennemgang af det nævnte notat fra generaldirektøren for EuropeAid finder jeg ikke, at der er grundlag for at antage, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt.

59. Notatet attesterer udtrykkeligt, at ansøgeren Amir Naqvi opfylder de betingelser,

der fremgår af stillingsopslaget<sup>39</sup>. Notatet placerede endvidere Amir Naqvi i den gruppe af ansøgere, som ifølge generaldirektøren for EuropeAid var bedst egnede til at udøve funktionen som direktør i den pågældende stilling. Det nævnte notat giver følgende på ingen måde anledning til at antage, at generaldirektøren for EuropeAid fandt, at Amir Naqvi ikke var tilstrækkelig egnet til den omtvistede direktørstilling.

60. Det er ganske vist korrekt, at generaldirektøren for EuropeAid foretog en vægtning i det nævnte notat i den forstand, at han vurderede, at visse ansøgere var mere egnede på baggrund af stillingsprofilen. Dette er navnlig kommet til udtryk i tabellen i bilaget til notatet, hvor generaldirektøren foretager en bedømmelse af de enkelte ansøgers evner, bl.a. inden for personaleledelse, med mellem ét og tre point, ligesom hans helhedsvurdering indeholder en graderet sondring mellem ansøgerne. Generaldirektøren foretog i øvrigt ikke alene sådanne sondringer mellem de to grupper af ansøgere, men også inden for den gruppe af ansøgere, som CCN og ansættelsesmyndigheden i sidste instans indstillede som egnede. Det er ubestridt, at Amir Naqvi, der til slut var den udvalgte ansøger, ikke havde opnået en lige så god bedømmelse af generaldirektøren for EuropeAid som andre ansøgere.

37 — Fransk: »solide expérience de management de personnel [et] capacité de gestion, mobilisation et supervision de grandes équipes«.

38 — Dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 54, og af 21.9.2006, sag C-167/04 P, JCB Service mod Kommissionen, Sml. I, s. 8935, præmis 108; jf. i samme retning dom af 18.1.2007, sag C-229/05 P, PKK og KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 37.

39 — Tabellen i bilaget til notatet af 18.11.2002 indeholder vedrørende Amir Naqvi i spalten »commentaires« helhedsvurderingen: »La candidature satisfait aux critères énoncés dans la description du poste«.

61. Jeg skal imidlertid understrege, at det nævnte notat fra generaldirektøren for EuropeAid ikke var det eneste grundlag for CCN og ansættelsesmyndighedens afgørelse. Dette fremgår allerede af den omstændighed, at de seks ansøgere, der indstilles i notatet, bl.a. Amir Naqvi, blev indbudt til yderligere ansættellessamtaler med CCN. Først på dette grundlag dannede CCN og ansættelsesmyndigheden sig et endeligt billede og valgte Amir Naqvi til direktørstillingen.

b) Andet led af det første anbringende: manglende begrundelse

64. Appellanten har med andet led af det første anbringende anført, at Rettens dom er selvmodsigende og utilstrækkeligt begrundet. Retten forkaster med urette i præmis 28-35 i den appellerede dom det første anbringende.

62. I overensstemmelse hermed var Retten heller ikke forpligtet til, i afgørende omfang eller udelukkende, at lægge den vurdering, som generaldirektøren for EuropeAid havde foretaget af de forskellige ansøgere, til grund. Spørgsmålet om, hvilken vægt der skal tillægges notatet, foruden de øvrige beviselementer — navnlig dem, der anføres i den appellerede doms præmis 65<sup>40</sup> — er derimod snarere et spørgsmål om vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne, hvilken vurdering alene henhører under Rettens kompetence, og som Domstolen ikke under en appelsag kan erstatte med sin egen<sup>41</sup>.

63. Første anbringendes første led kan derfor ikke tiltrædes.

65. I henhold til artikel 36, første punktum, sammenholdt med artikel 53, stk. 1, i Domstolens statut, skal Rettens domme begrundes. Formålet med denne begrundelsespligt er dels at sikre, at parter, der berøres af dommen, har mulighed for at få kendskab til begrundelsen for Rettens afgørelse, dels at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret<sup>42</sup>.

66. I denne sag behandlede Retten i den appellerede doms præmis 28-35 udførligt navnlig Kommissionens klageafgørelse og anførte nærmere, hvorfor Kommissionen efter Rettens opfattelse havde opfyldt sin begrundelsespligt. Dommens præmisser ses således ikke at være selvmodsigende. Navnlig

40 — Retten anførte heri, at ansættelsesmyndigheden ikke havde foretaget en åbenbart forkert vurdering, da den antog, at Amir Naqvi opfyldte betingelserne vedrørende personaleledelse. Retten tog navnlig hensyn til et bedømmelsesskema, hvoraf det fremgår, at Amir Naqvi havde en dokumenteret erfaring inden for ledelse, som han havde opnået som kontorchef og som delegationschef, og at han forekom egnet til at motivere en stor gruppe. Den henviste endvidere til de to tjenstlige bedømmelser af Amir Naqvi, som var blevet foretaget forud for udvælgelsesproceduren.

41 — Jf. punkt 29 i nærværende forslag til afgørelse samt den ovenfor i fodnote 15 anførte retspraksis.

42 — Jf. i denne retning dom af 18.5.2006, sag C-397/03 P, Archer Daniels Midland og Archer Daniels Midland Ingredients mod Kommissionen, Sml. I, s. 4429, præmis 60, samt dommen i sagen Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 372, i sagen FEG mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 72, og i sagen Technische Unie mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 85.

var det som allerede nævnt<sup>43</sup> på ingen måde ulogisk eller selvmodsigende under efterprøvelsen af de anfægtede afgørelser at vurdere visse faktiske eller bevismæssige omstændigheder, i stedet for udelukkende eller i hvert fald i afgørende grad at lægge den vurdering af ansøgerne, som generaldirektøren for EuropeAid havde foretaget, til grund, således som appellantens tilsyneladende forestiller sig.

tjenestemandsvedtægtens artikel 7, artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45, stk. 1, annullerede de anfægtede afgørelser, som Kommissionen havde truffet.

#### a) Første led af andet anbringende

67. Den omstændighed, at Retten *indholds-mæssigt* når til et andet resultat end appellantens for så vidt angår Amir Naqvis egnethed med henblik på den omtvistede direktørstilling, fører i hvert fald ikke separat set til, at begrundelsen for den appellerede dom er mangelfuld.

68. Det første anbringendes andet led kan følgelig heller ikke tiltrædes.

70. Appellanten har med første led af andet anbringende gjort gældende, at der ikke ved valget mellem ansøgerne til den omtvistede direktørstilling havde kunnet tages hensyn til de »udfordringer«<sup>44</sup> eller den »åbenhed over for forandringer«<sup>45</sup>, som er forbundet med stillingen. Disse kriterier var ikke nævnt i stillingsopslaget. I realiteten havde de imidlertid afgørende betydning under udvælgelsesproceduren og navnlig i notatet fra generaldirektøren for EuropeAid. Retten har ikke taget tilstrækkelig hensyn til denne betragtning i den appellerede dom og har herved fordrejet de faktiske omstændigheder og bevismidlerne.

## 2. Andet anbringende

69. Appellanten har med sit andet anbringende gjort gældende, at Retten fordrejede de faktiske omstændigheder og beviser samt begik en retlig fejl, idet den ikke i medfør af

71. Til forskel fra appellantens finder jeg ikke, at der er grundlag for at antage, at Retten har gengivet faktiske omstændigheder eller bevismidler urigtigt. Det fremgår klart af den appellerede doms præmis 55-58, at Retten til fulde har behandlet problemet med de »udfordringer«, som den kommende

43 — Jf. punkt 58-62 i nærværende forslag til afgørelse.

44 — Fransk: »enjeux du poste«.

45 — Fransk: »sensibilité pour la réforme«.



direktør vil blive mødt med, og den »åbenhed over for forandringer«, som kræves af ham. Retten har på ingen måde i dommen ignoreret appellantens argumentation eller udeladt visse faktiske omstændigheder.

rere at foranledige Domstolen til at sætte sin egen vurdering af faktiske omstændigheder og beviser i stedet for Rettens. Dette er imidlertid ikke tilladt under en appelsag<sup>48</sup>.

72. Retten har i realiteten ganske vist anført, at betydningen af udtrykket »udfordringer« ikke må overvurderes og skal ses på baggrund af en personlig opfattelse hos generaldirektøren for EuropeAid vedrørende ansøjerne<sup>46</sup>. For så vidt angår »åbenhed over for forandringer« redegjorde Retten endvidere indgående for, at dette kriterium var i overensstemmelse med stillingsopslaget<sup>47</sup>.

75. Første led af andet anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

73. Med denne vurdering af sagen holder Retten sig klart inden for grænserne for en acceptabel bedømmelse af faktiske omstændigheder og beviser. Den omstændighed, at Rettens vurdering ikke er sammenfaldende med appellantens, indebærer ikke i sig selv en fordrejning af de faktiske omstændigheder.

b) Andet anbringendes andet led: retlige fejl ved vurderingen af den sagligt kompetente generaldirektørs deltagelse i udvælgelsesproceduren

74. I virkeligheden søger appellantens med dette led af anbringendet dog mindre at foreholde Retten en fordrejning af faktiske omstændigheder eller bevismidler, men snar-

76. Med andet anbringendes andet led gør appellantens gældende, at Retten i præmis 54 i den appellerede dom har undladt at tage hensyn til den betydning, som den sagligt kompetente generaldirektørs forhåndsudvælgelse havde for den videre udvælgelsesprocedure for CCN. CCN var i realiteten bundet af forhåndsudvælgelsen. Dette fremgår ikke mindst tillige af den foreliggende sag, hvor CCN alene inviterede de ansøgere, som generaldirektøren for EuropeAid på forhånd havde udvalgt, til yderligere samtaler.

46 — Præmis 55 i den appellerede dom.

47 — Præmis 56-58 i den appellerede dom.

48 — Jf. herom i punkt 29 i nærværende forslag til afgørelse samt den ovenfor i fodnote 15 nævnte retspraksis.

77. Hertil skal jeg bemærke, at under en appelsag kan retsspørgsmål, som allerede er blevet behandlet af Retten under sagens behandling i første instans, på ny rejses<sup>49</sup>, i den foreliggende sag bl.a. lovligheden af udvælgelsesproceduren og navnlig lovligheden af den sagligt kompetente generaldirektørs rolle under denne<sup>50</sup>. De retlige argumenter, som appellen i så tilfælde støttes på, skal imidlertid præcist angives; en appel opfylder ikke dette krav, bl.a. såfremt den blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, men ikke indeholder en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med<sup>51</sup>.

generaldirektøren havde foretaget, reelt havde været udslagsgivende for det videre forløb af udvælgelsesproceduren<sup>52</sup>.

79. Dette led af det andet anbringende må følgelig afvises og kan derfor heller ikke tiltrædes.

### 3. Foreløbig konklusion

80. Den af appellanten iværksatte appel skal følgelig til dels afvises, dels findes at være ugrundet, hvorfor den appellerede dom i det hele skal stadfæstes.

78. I den foreliggende sag er forholdet følgende: Appellanten gengiver ikke i sin appel konkret, hvilke kritikpunkter han ønsker at fremføre over for den appellerede dom vedrørende den rolle, som generaldirektøren for EuropeAid havde under udvælgelsesproceduren. Han gentager blot generelt den teori, som han fremførte i første instans, om at den forhåndsudvælgelse, som

## VII — Sagens omkostninger

81. I henhold til artikel 122, jf. artikel 118 og artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

49 — Dom af 26.10.2006, sag C-68/05 P, Koninklijke Coöperatie Cosun mod Kommissionen, Sml. I, s. 10367, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis.

50 — Som nævnt allerede under behandlingen af Kommissionens kontraappel anfægtede appellanten for Retten udvælgelsesprocedurens forløb som værende retsstridig, idet den sagligt kompetente generaldirektør havde foretaget en forhåndsudvælgelse, som CCN og ansættelsesmyndigheden fulgte i afgørende omfang, jf. punkt 46 og 47 i nærværende forslag til afgørelse.

51 — Dommen i sagen Koninklijke Coöperatie Cosun mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 49, præmis 55.

52 — Jf. gengivelsen af hans argumentation i den appellerede doms præmis 39.

82. For så vidt angår den af appellanten iværksatte appel følger det imidlertid af artikel 122, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at Domstolen som en undtagelse fra artikel 69, stk. 2, kan fordele sagens omkostninger mellem parterne, såfremt det findes rimeligt. I denne sag foreligger der imidlertid ikke sådanne billighedshensyn, ligesom sådanne heller ikke er blevet gjort gældende af appellanten. Det er følgelig min opfattelse, at appellanten, der har tabt sagen, i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom skal pålægges at betale omkostningerne i forbindelse med den af ham iværksatte appel.

83. For så vidt angår Kommissionens kontraappel følger det allerede af artikel 122, stk. 2, jf. artikel 70, i Domstolens procesreglement, at Kommissionen skal bære sine egne omkostninger. Da kontraappellen tilmed ikke blev taget til følge, bør Kommissionen i overensstemmelse med appellants påstand herom tillige pålægges at bære omkostningerne i forbindelse med kontraappellen. Kommissionen bør følgelig pålægges at betale samtlige omkostninger i forbindelse med kontraappellen.

## VIII — Forslag til afgørelse

84. Jeg foreslår følgelig Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Appellen forkastes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger i forbindelse med appsagen.«